

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta filozofická

Bakalářská práce

Otroctví v kontextu americké války za nezávislost

Hana Kropáčová

Plzeň 2012

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta filozofická

Katedra historických věd

Studijní program Historické vědy

Studijní obor Obecné dějiny

Bakalářská práce

Otroctví v kontextu americké války za nezávislost

Hana Kropáčová

Vedoucí práce:

Doc. Mgr. Markéta KRÍŽOVÁ, PhD.

Katedra historických věd

Fakulta filozofická Západočeské univerzity v Plzni

Plzeň 2012

Prohlašuji, že jsem práci zpracovala samostatně a použila jen uvedených pramenů a literatury.

Plzeň, duben 2012

.....

OBSAH

ÚVOD.....	1
1. CESTA K NEZÁVISLOSTI.....	3
1.1 Kolonizace Severní Ameriky.....	3
1.2 Počátky otroctví	3
1.3 Myšlenkový vývoj.....	4
2. VÁLKA ZA NEZÁVISLOST A PROHLÁŠENÍ NEZÁVISLOSTI.....	7
3. PARADOX OTROCTVÍ	11
3.1 Otroci ve válce	15
3.2 Debaty o zrušení otroctví	18
3.3 Postoje významných osobností k otroctví	20
3.3.1 Benjamin Franklin	20
3.3.2 George Washington	22
3.3.3 John Adams	27
3.3.4 Thomas Jefferson	28
4. SHRUTÍ.....	30
ZÁVĚR.....	32
SEZNAM POUŽITÉ LITERATURY A PRAMENŮ	34
RESUMÉ	38
SUMMARY	38
PŘÍLOHY	39

ÚVOD

V britských koloniích mělo otroctví nezastupitelnou úlohu, byl to ale i celosvětový fenomén. Ovšem s postupem času se začal brát velký zřetel a dávat důraz na přirozená lidská práva a svobody.

Toto téma jsem si zvolila, protože v českém jazyce není moc propracované. Téma otroctví v jiné době než v občanské válce není téměř vůbec probírané nebo není známé vůbec. Ve své práci jsem chtěla představit otroctví i v jiné době než v té, ve které je toto téma všeobecně známé. Soustředila jsem na vnímání otroctví hlavních představitelů státu a také jsem se zabývala okolnostmi, za jakých byli otroci součástí války za nezávislost.

Ve své bakalářské práci jsem se soustředila na vnímání otroctví v kontextu americké války za nezávislost a založení Spojených států amerických. V první kapitole jsem se zabývala stručným představením příčin, kvůli kterým se lidé na americkém kontinentu chtěli osvobodit od Velké Británie. Představila jsem zde také počátky otroctví a kolonizaci Ameriky. Druhá kapitola obsahuje stručný popis války za nezávislost, její průběh a důsledky. Také jsem věnovala pozornost Prohlášení nezávislosti, tedy spíše částem, které se zabývají mou tematikou, tj. otroctvím. Celé Prohlášení nezávislosti je pak přidáno jako příloha. Ve třetí kapitole jsem se dostala opět k otroctví. Tato kapitola se zabývá otroky ve válce a věnovala jsem se zde také úvahám o zrušení této instituce. Ovšem jako hlavní část tohoto oddílu jsem se věnovala postojům významných osobností, jako jsou Benjamin Franklin, John Adams, Thomas Jefferson a George Washington a jejich postojem k otroctví, zda sami měli otroky a hlavně jaký názor na tuto velice výdělečnou instituci měli. V poslední kapitole jsem tyto názory vzájemně porovnávala.

Literatura pro mou práci byla vcelku dobře dostupná, ovšem s touto tématikou byla nejčastěji v anglickém jazyce. V českém prostředí se s touto problematikou mnoho neseťkáváme, z tohoto důvodu jsem čerpala především z elektronických databází časopisů a edic primárních pramenů. Jako nejčastější portál pro elektronickou databázi jsem používala server Jstor.org, který mi umožňoval čtení pramenů a různých dokumentů v anglickém jazyce. Do textu jsem z cizojazyčné literatury používala vlastní překlad.

1. CESTA K NEZÁVISLOSTI

Thomas Jefferson soudil, že „Malá revoluce čas od času je dobrá věc, strom svobody musí být občas občerstven krví vlastenců a tyranů.“¹

1.1 Kolonizace Severní Ameriky

Osadníci šli do Nového světa s domněním, že se budou moci svobodně rozhodovat o svých právech a životě. Kolonizace Severní Ameriky probíhala od 16. století. Severní oblast Severní Ameriky kolonizovali především Angličané a Francouzi, naopak jižní oblast Severní Ameriky kolonizovali Španělé. Evropané měli s Indiány různé problémy. Mnoho Indiánů zemřelo díky evropským nemocem nebo zabitím. Kolonisté se je snažili přetvořit na křesťanskou víru.

Evropané začali pěstovat různé suroviny jako například tabák a indigo. Na tomto nově objeveném kontinentu se scházeli lidé různého vyznání, kteří byli vyhnáni ze svých zemí díky své víře. Nejen díky tomu se do Nového světa začali dovážet černošští otroci, kteří začali pracovat na plantážích.

1.2 Počátky otroctví

Je africké otroctví špatná nebo dobrá věc? Je nebo není v souladu povinnosti člověka k Bohu? Většina mužů, kteří odsoudili otroctví, si byli

¹ KREJČÍ, Miloš, komentáře k Deklaraci nezávislosti Spojených států amerických a ústava Spojených států amerických, Praha: Otakar II., 2000, s. 18.

jistí, že to není přípustné podle Písma svatého, že je to proti Duchu svatému a Novému zákonu. „Slova svatého Pavla jsou důkazem o jeho duchovním přesvědčení, o nepřátelství k otroctví v Římě, které doprovázeli jeho politické podání tohoto systému...Dej svým služebníkům, kteří jsou spravedliví a rovní přesvědčení k tomu, aby otroctví zmizelo, přesvědčit všechny vlády k tomu, aby otroctví bylo zničeno.“² Ovšem zastánci této instituce používali všechny možné prostředky pro její obhajobu. Mnohdy používali právě náboženství k tomuto ospravedlnění. „Bůh je všemocný, učili kazatelé otroky, vy jste to, co jste, protože je to Jeho přání. Ať se vám daří sebehůř, ať jste v jakýchkoliv podmínkách, je to Jeho vůle. Jestliže proti nim protestujete, protestujete proti Němu, ne proti svému pánovi, který vás postavil do situace, v níž jste. On vás miluje, a aby vám ukázal, jak vás miluje, podrobuje vás zkouškám. A vy musíte projít těmito zkouškami, nesmíte protestovat, musíte v nich obstát...Když jste dobrými otroky a děláte, co se od vás chce, je to dobře. Když nikoliv, jste za to bití. A co když jste neudělali to, za co jste bití? To vám Bůh ukazuje, jak velice vás miluje, protože teď vás doopravdy zkouší. To je zkouška, kterou musíte vydržet bez jakékoliv nenávisti nebo lítosti, abyste ukázali, jak milujete svého Boha a vážíte si toho, že vás tak miluje a zkouší.“³

1.3 Myšlenkový vývoj

Kolonisté v Novém světě byli často nespokojení s kontrolou od parlamentu a krále z Velké Británie. „Vztahy kolonistů vůči koruně, zástupcům krále v guvernérských úřadech a vzdáleným lordům

² SMITH, Goldwin, Does the Bible Sanction American Slavery? [online] The North American Review, Vol. 98, No. 202 (Jan., 1864), [cit. 2012-04-01], s. 73–74., přístupné v databázi J Stor, <http://www.jstor.org/stable/25100483>.

³ KREJČÍ, Miloš, Deklarace nezávislosti, s. 50.

„vlastníkům“ zdaleka nebyl vždy ideální...braly na sebe podobu politických kontroverzí – v tomto ohledu bývali kolonisté loajálními poddanými.“⁴ Jedním z hlavních důvodů problému mezi oběma stranami byly různé zákony a opatření z Velké Británie. „Předmětem nespokojenosti a stížností z obou stran se stala zejména série ochrannářských plavebních zákonů...Daleko více než výběrčí cel americkým Britům vadily – historiky často opomíjené – aktivity jiné instituce, než byly parlamentní výbory či králova Tajná rada. Byla jí anglikánská církev, která od počátku 18. století začala zaměřovat svou pozornost stále více na poměry v zámoří.“⁵ Američtí Britové nepovažovali existenci obchodních a plavebních zákonů za útok na svá občanská práva a svobody. I když s tím nebyli stoprocentně spokojeni, chápali jisté výhody. Zmíněné plavební zákony, které zakazovaly dovoz zboží od konkurentů, vedly občas k malé obchodní válce. „...v americké společnosti vpředvečer odtržení nalezneme celou škálu důvodů k nespokojenosti a požadavků na změnu: volnou západní půdu pro farmáře, zrušení cel a obchodních omezení pro přístavní podnikatele, levný úvěr pro jižní plantáže, důraznější politické zastoupení hraničářů a drobných měšťanů, zákonodárná, daňová a soudní autonomie pro všechny, definitivní odražení všech britských pokusů hradit americké náklady alespoň částečně z amerických zdrojů.“⁶ Ovšem revolucionáři neměli nic vůči králi Jiřímu III., viděli ho jako zprostředkovatele smíru a nezpochybňovali ho jako vládce nad koloniemi, problém byl hlavně v parlamentu Velké Británie. Král Jiří III. ovšem prohlásil „kolonie za vzbouřence bez přihlédnutí k rozdílné míře odporu a obvinil je ze zjevného záměru dosáhnout nezávislosti“⁷.

Dne 1. prosince 1774 začal tzv. bojkot britského dovozu, 1. března 1775 následuje bojkot spotřeby zboží britského původu a 10. září bojkot

⁴ RAKOVÁ, Svatava, Podivná revoluce, Praha: Triton, 2005, s. 11.

⁵ RAKOVÁ, Podivná revoluce, s. 12.

⁶ RAKOVÁ, Podivná revoluce, s. 132.

⁷ RAKOVÁ, Podivná revoluce, s. 146.

vývozu do Anglie.⁸ To vše mělo být skončeno až v případě, zrušení tzv. nesnesitelných zákonů a ostatních parlamentních zákonů. To vše bylo téměř nespílitelné, protože se nedalo předpokládat, že by Angličané úplně ustoupili. Na počátku roku 1775 se Britové rozhodli, že situaci v koloniích označí za rebelii a vyslali vojska na blokádu od New Jersey po Jižní Karolínu. Kolonie ale přijímaly zákony o nábore vojáků a schvalovaly daně na krytí válečných výdajů. „Obraz spiknutí mocných proti americkým svobodám ovládl mysl a zejména rétoriku vlastenců do té míry, že do něj dokázali včlenit jakýkoli britský tah i v imperiální politice.“⁹

⁸ RAKOVÁ, Podivná revoluce, s. 115.

⁹ RAKOVÁ, Podivná revoluce, s. 102.

2. VÁLKA ZA NEZÁVISLOST A PROHLÁŠENÍ NEZÁVISLOSTI

Americká válka za nezávislost byla často vykládána v kontextu protikoloniálního hnutí 19. a 20. století a byla také označována jako počátek velkého emancipačního procesu, šířícího se postupně z ohnisek euroatlantické civilizace na světovou periferii.¹⁰ Kolonisté se chtěli vymanit z nadvlády Angličanů a získat samosprávu vnitřních záležitostí a hospodářské výhody. Byli tam ovšem i tací, kteří chápali pevná pouta, která spojují Britskou Ameriku a Velkou Británii jako například britský vlastenec a royalista Creswell, který měl svůj určitý názor: „Nová Anglie svými svatouškovskými triky, fňukáním a lichocením přesvědčila zbývající kolonie, že vláda z nich chce učinit naprosté otroky. Věřím, že to vláda nikdy nezamýšlela, ale ti presbyteriánští darebácci přiměli ostatní, aby přijali jejich výklad. Byl jsem ve společnosti různých lidí a ze všeho soudím, že Massachusetts usiluje o nezávislost. Nepochybuji však v nejmenším, že vláda učiní rozumná a rychlá opatření a jejich odporné úmysly dokonale zmaří.“¹¹

Počátkem března roku 1770 se udál tzv. Bostonský masakr, který skončil s několika mrtvými. „Dne 23. dubna 1773 předložil premiér North v Dolní sněmovně návrh, aby Východoindická společnost směla obejít plavební zákon a vyvézt část čajové zásoby z londýnských skladů do amerických kolonií, aniž by musela zaplatit povinné „meziproclení“ v Anglii. V platnosti ovšem zůstal poslední pozůstatek Townshendova systému – celní poplatek, kterému čaj podléhal při vstupu do amerických přístavů a který měli uhradit kolonisté, spolehliví čajoví zákazníci a pilní konzumenti...Dne 10. května 1773 vstoupil „čajový

¹⁰ RAKOVÁ, Svatava, OPATRŇY, Josef. USA, Praha, Libri, 2003, s. 65.

¹¹ RAKOVÁ, Podivná revoluce, s. 122.

zákon“ v platnost.“¹² Dne 16. prosince 1773 pod vedením Samuela Adamse vlastenci převlečení za mohanské indiány pronikli na palubu tří britských lodí a jejich náklad čaje v hodnotě 17 tisíc liber a o hmotnosti 40 tun naházeli do moře¹³, tato akce se nazývá Boston Tea Party.¹⁴ Na jaře 1774 byl schválen parlamentem tzv. donucovací zákon, který měl Boston potrestat – zakazoval veškerý provoz přístavního obchodu s výjimkou potravin, paliva a vojenských zásob, dokud nebude nahrazen ztracený čaj a clo uhrazeno.

Revoluce popírala právo parlamentu zdaňovat kolonie a zavádět kolky, bylo to v rozporu s britskou ústavou. „Americkou revoluci nerozpoutali ani nevedli lidé ze dna společnosti, zchudlí řemeslníci či drobní farmáři zklamaní v nadějích, které vkládali do vítězného konce války a odstranění francouzsko-indiánské hrozby ze západní hranice. Mohutný proud celospolečenského pohybu vrcholící celonárodní válkou začal jednoznačně jako revolta elit.“¹⁵ Britští Američané obviňovali Brity z pokusu zavedení vojenské diktatury v provincii a rovněž z ataku na americký rozum, spravedlnost a hlavně svobodu.¹⁶

Spis Zdravý rozum od Thomase Paina z ledna roku 1776 byl první otevřenou výzvou k nezávislosti, kde kritizoval parlament a krále označil za monarchistického tyrana.

Na jaře 1776 kolonisté svolali sněm a pověřovali své delegáty, aby hlasovali o nezávislosti. V červenci se začalo připravovat Prohlášení nezávislosti, které ruší závazky s Velkou Británií, autor byl Thomas Jefferson, který v tomto dokumentu představil politické principy republikánské ideologie. Dne 2. července 1776 se ve Filadelfii americké kolonie prohlásily nezávislými. John Adams se o tom dni vyjádřil v dopise

¹² RAKOVÁ, Podivná revoluce, s. 100.

¹³ BROŽ, Ivan, Thomas Jefferson ještě žije, Plzeň: Nava, 2001, s. 41.

¹⁴ BROŽ, Thomas Jefferson ještě žije, s. 41.

¹⁵ RAKOVÁ, Podivná revoluce, s. 42.

¹⁶ RAKOVÁ, Podivná revoluce, s. 95.

své ženě Abigail. „Druhý červenec 1776 bude nejpamátnejším mezníkem v historii Ameriky. Dovedu si představit, že následující generace jej budou slavit jako velký každoroční svátek. Měl by se připomínat jako Den vysvobození slavnostními děkovnými bohoslužbami. Měl by se slavit s nádherou a přehlídkami, s představeními, hrami, sportem, děly, zvony, slavnostmi ohni a osvětlením od jednoho konce kontinentu na druhý, ode dneška až na věčné časy.“¹⁷ S tímto začal i seznam stížností proti králi – „Vyraboval naše moře, zničil pobřeží, pálí naše města...Právě teď proti nám posílá velké armády cizích žoldnéřů, aby dokončil dílo smrti, zkázy a tyranie...A byl to král, křesťanský král Velké Británie, kdo byl odpovědný za hrůzy obchodu s otroky.“¹⁸ Jak řekl Jefferson – „Pokládáme za samozřejmé, že všichni lidé jsou stvořeni sobě rovni, že jsou nadáni Stvořitelem jistými nezadatelnými právy, mezi nimiž jsou život, svoboda a hledání štěstí. Že k zajištění těchto práv jsou mezi lidmi zřízeny vlády, které odvozují své právo vykonávat moc od souhlasu ovládaných.“¹⁹ Dne 4. července 1776 s výjimkou New Yorku, který se zdržel hlasování, schválil kongres toto prohlášení. V Prohlášení nezávislosti se mimo jiné uvádí lidské právo na svobodu. „Pokládáme za samozřejmé pravdy, že všichni lidé jsou stvořeni sobě rovni a jsou nadáni jistými nezadatelnými právy, mezi něž patří právo na život, svobodu a budování osobního štěstí. Že k zajištění těchto práv se ustavují mezi lidmi vlády, odvozující svou oprávněnou moc ze souhlasu těch, jimž vládnou.“²⁰

V tomto dokumentu se rovněž objevily dvě hlavní obvinění proti britské vládě. První z těchto obvinění bylo, že parlament, na který si kolonisté stěžovali, byl tyranský, protože měl dávat americký majetek pryč bez jejich souhlasu. Jako druhý bod byl ten, že Jiří III., který byl zodpovědný za politiku, byl také tyran.

¹⁷ McCULLOUGH, David, Státník a prezident John Adams, Praha, nakladatelství akademie věd České republiky, 2005, s. 84.

¹⁸ McCULLOUGH, Státník a prezident John Adams, s. 85.

¹⁹ McCULLOUGH, Státník a prezident John Adams, s. 88.

²⁰ KREJČÍ, Miloš, Deklarace nezávislosti, s. 154.

Články konfederace, které byly první ústavou Spojených států amerických, byly ratifikovány v červnu 1778, ale v platnost vstoupily až v roce 1781, kdy ústavu podepsal jako poslední Maryland. Jmenování nové mírové komise se událo v červnu roku 1780, v čele s Benjaminem Franklinem. Jednání začalo v roce 1782 v Paříži. Za Brity jednal Richard Oswald a za Američany se účastnil John Adams, Benjamin Franklin a John Jay. V listopadu 1782 se Britové dohodli s Američany na předběžných podmínkách a Anglie uznala nezávislost Spojených států amerických a stanovily se hranice: na severu s britskou Kanadou a podél Mississippi se španělskou Louisianou. V lednu 1783 byla podepsána mírová smlouva mezi Británií, Francií a Španělskem, v září toho roku byl podepsán mír mezi Američany a Brity.

Skupině politiků jako byli George Washington, Alexander Hamilton, James Wilson se zdálo, že je třeba pevného celkového vedení, nejprve jim šlo o sjednocení cel. Počátkem roku 1787 změnili ústavu tak, že ústřední vláda má zajistit hlavní potřeby země jako je obrana, vnitřní pořádek a obchod. Ústava americké Unie vstoupila v platnost 1. ledna 1789, prvním prezidentem byl v New Yorku zvolen George Washington, do roku 1800 se hlavním městem stala Filadelfie, pak se centrum přestěhovalo do nově založeného Washingtonu. V září 1789 kongres přijal soubor dvanácti dodatků, které zaručují základní lidská práva.

3. PARADOX OTROCTVÍ

Otroctví vždy byla výdělečná instituce, která v období Americké revoluce byla poněkud posunuta do pozadí. „V době revoluce bylo otroctví téměř zaniklé jak zvyklostmi, tak právními předpisy ve státech Marylandu.“²¹ Tato instituce pak byla ekonomicky vyloučená z kolonií severně od Marylandu a vyhláška z roku 1787 stanovila řeku Ohio jako severní hranici na západ od řeky Alleghany a na východ od Mississippi, kompromis z roku 1820 toto držel na severní hranici Missouri.²² Většina otroků dovezená do Ameriky byla z pobřeží Guineje, v polovině 18. století se obchod s otroky začal vyvíjet velice rychle a na konci století počet otroků rapidně rostl. „V době americké revoluce tvořili pětinu veškerého obyvatelstva Spojených států černí otroci.“²³

Černoši jsou od počátku spojeni s britskou Amerikou. První Afričani se do Virginie dostali na holandské lodi v roce 1620.²⁴ Jejich počet stoupal díky kořisti ze španělských otrokářských lodí. Tito černoši byli většinou pokřtění a znali některé evropské zvyky a jazyky. Díky velké poptávce se dovoz otroků zvýšil. V období let 1700-1750 jich do Ameriky dovezli 130 000²⁵. Desetiletí před revolucí, na tržištích v New Yorku a Savannah se prodalo více než 70 000 otroků²⁶, většina z nich přešla na jih. V Pensylvánii počet otroků nepřesáhl 3%²⁷ všech obyvatel, zatímco v Georgii byl jejich počet 40%²⁸, v Jižní Karolíně počet černých obyvatel na nějakou dobu dokonce převýšil bílé obyvatelstvo. Například Boston z obchodu s otroky velmi bohatl. Ovšem v roce 1700 soudce Samuel

²¹ EMERSON, F. V., Geographic Influences in American Slavery. [online] Part I, Bulletin of the American Geographical Society, Vol. 43, No. 1 (1911), [cit. 2012-03-23], s. 17., přístupné v databázi J Stor, <http://www.jstor.org/stable/200766>.

²² EMERSON, Geographic Influences in American Slavery, s. 17

²³ KREJČÍ, Miloš, Deklarace nezávislosti, s. 47.

²⁴ RAKOVÁ, OPATRŇY, USA, s. 55.

²⁵ RAKOVÁ, OPATRŇY, USA, s. 56.

²⁶ RAKOVÁ, OPATRŇY, USA, s. 56.

²⁷ RAKOVÁ, OPATRŇY, USA, s. 56.

²⁸ RAKOVÁ, OPATRŇY, USA, s. 56.

Sewall napsal traktát Prodej Josefa, kde napsal, že „všichni lidé jsou synové Adamovi...a mají proto stejné právo na svobodu“²⁹. Říkal, že je otroctví zlo, špína a nemorální věc. Otroci z plantáží většinou pracovali na polích, ale majitelé si z nich také mohli vychovat různé řemeslníky. V koloniích na jihu byly přijímány různé zákony, které se zabývaly otroctvím jako institucí. Byly to tzv. černé kodexy, které se zavedly v Jižní Karolíně roku 1696 a ve Virginii v roce 1705. Černé otroctví se stalo součástí života všech třinácti kolonií. Z počtu dvou a půl milionů obyvatel byla pětina otroků, což bylo v roce 1776 asi pět set tisíc lidí. Ve Virginii bylo otroků nejvíce, asi něco okolo dvou set tisíc. V období let 1720-1760 vzrostla celková populace ze 400 000 na 1 270 000 osob.³⁰ Virginie patřila k místům s největšími přírůstky, to hlavně z důvodu dovozů otroků. Také to byla Pensylvánie, Severní a Jižní Karolina a New York. V revolučním období 1770-1780 bylo v koloniích jižně od Marylandu po Georgii 1,3 milionů osob. Z části díky tomu byly nevyhnutelné epidemie cholery a neštovic, které se objevily v roce 1760 v Charlestonu, 1721, 1752, 1764 v Nové Anglii.³¹ Až do poloviny 18. století měl Boston 16 000 obyvatel, New York, který měl asi 18 000 obyvatel, jako první zavedl úklid ulic, požární sbor a veřejné osvětlení. V tom samém století byl podíl obyvatel neanglického původu okolo 40%.

„V roce 1780 bylo kromě 1 500 000 bělochů v Nové Anglii, New Yorku, New Jersey a Pennsylvánii 43 000 černošských otroků, Massachusetts mělo 10 000, Rhode Island 5 000, Connecticut 6 000 a New Hampshire 4 000 otroků.“³² V Nové Anglii měli otroci značnou volnost, dokonce měli určené dny, kdy měli dovolenou.

²⁹ McCULLOUGH, Státník a prezident John Adams, s. 86

³⁰ RAKOVÁ, OPATRŇY, USA, s. 52.

³¹ RAKOVÁ, OPATRŇY, USA, s. 52.

³² HUBERT, H. S. Aimes, African Institutions in America, [online] The Journal of American Folklore, Vol. 18, No. 68 (Jan. - Mar., 1905), [cit. 2012-04-01], s. 15. přístupné v databázi J Stor, <http://www.jstor.org/stable/534259>.

V roce 1830 začal klesat podíl otroků, to bylo nejspíše z důvodu přijetí zákona zakazující dovoz otroků do Kentucky. „V roce 1790, při prvním sčítání lidu, bylo asi 700 000 otroků,...v té době měl pro bílého pána otrok cenu 800 až 900 dolarů, takže jejich hodnota představovala pro otrokáře v USA skoro čtyři miliardy dolarů. Otrokářům, jichž bylo asi 100 000, patřila půda, která měla hodnotu asi pět až šest miliard dolarů, a také výrobní nástroje, domy a dobytek. Nebyla žádná jiná část podnikatelů v USA, která by se jim bohatstvím mohla vyrovnat.“³³ Ovšem většina informací, které se nám dochovaly ohledně otroctví, jsou od otrokářů. „Ve Virginii například stál otrok, pro práci na poli asi 600 dolarů a otrokáři platili daň z jednoho otroka asi 15 dolarů za rok.“³⁴

Otroctví a jeho historie je velice pevně zakořeněna ve Spojených státech amerických. Tomu nasvědčuje fakt, že ve Washingtonu, na vrcholu Dómu Kapitolu, je bronzová figura bohyně Svobody. „Byla tam vynesena otroky. Spojené státy jsou nepochybně jedinou zemí na světě, jejíž bohyně Svobody byla odlita a instalována otroky. Jsou zemí s protikoloniální revolucí a s velice demokratickým manifestem, který byl napsán otrokářem. Stejná pera, která podpisovala Deklaraci nezávislosti a později Ústavu Spojených států, podpisovala i nákupní smlouvy na otroky.“³⁵

V Kongresu byla prováděna kontrola legislativy vlastníky otroků, Nejvyšší soud USA byl také složen z majitelů otroků. Všechny tyto orgány podporovaly zájmy otrokářů. „Boj proti otroctví vedený uprchlými otroky, svobodnými černochoy i některými bílými lidmi byl velmi intenzivní. Vytvořil proto naléhavou potřebu pro otrokáře otroctví zdůvodnit a racionalizovat. Jednou takovou myšlenkou bylo, že otroctví není otroctví, ale že je to přirozený, normální stav.... Svoboda je naše heslo, je to slogan státu Virginie: Raději smrt než tyranii! Ale otroctví černých, to není tyranie, to je

³³ KREJČÍ, Miloš, Deklarace nezávislosti, s. 47.

³⁴ KREJČÍ, Miloš, Deklarace nezávislosti, s. 49.

³⁵ KREJČÍ, Miloš, Deklarace nezávislosti, s. 42.

přirozený stav, to jsou podmínky, které tito tvorové musí mít ve společnosti, ve které převládají bílí lidé. Ti, kdo jsou proti otroctví, neznají černochoy tak jako je známe my. Jejich osvobození by nebylo ve skutečnosti osvobození, ale byla by to jejich likvidace. Kdyby nebyli v otroctví u nás, v této naší velké demokratické zemi, v níž my běloši převládáme, byli by zničeni nebo by vymřeli. Nebo by byli posíláni někam jinam a nevedlo by se jim tak dobře, jako u nás.“³⁶

Nejbohatší a nejdominantnější třída v Novém světě, v 18. století byla ta otrokářská. „Otrokářů bylo asi 250 tisíc. Těch největších, kteří představovali špičku plantážnické oligarchie, bylo asi 75 tisíc. Byli homogenní skupinou stejného národního původu náboženství a kultury, měli stejné zájmy...podle posledního sčítání lidu za otroctví byly ve Spojených státech čtyři miliony otroků. Produkovali tabák, bavlnu, uhlí. Těm, kdo je vlastnili, patřila také skoro všechna půda. Jejich tehdejší majetek představoval asi 15 miliard dolarů.“³⁷ Na plantážích byli černoši hodně potřební, oni i jejich potomci museli sloužit celý život. Nestáli mnoho a měli nízké náklady na živobytí. „Ve Virginii se diskutovalo o tom, zda negři patří jako majetek ke statku, nebo zda jsou osobním vlastnictvím statkáře.“³⁸

Obyvatelé Ameriky si chránili svá práva, chtěli, aby byl zjevný rozdíl mezi nimi jako bělochy a jejich otroky. „Během kampaně 1757 si Henry Bouquet, operující v Jižní Karolíně, stěžoval vrchnímu veliteli britských vojsk hraběti z Loudonu na místní plantážníky, kteří jsou nadmíru potěšeni, že naši vojáci brání jejich statky, nestrpí však, aby je jakkoli obtěžovali, a nečiní rozdílu mezi nimi a negry.“³⁹

³⁶ KREJČÍ, Miloš, Deklarace nezávislosti, s. 44.

³⁷ KREJČÍ, Miloš, Deklarace nezávislosti, s. 43.

³⁸ HERRE, Franz, George Washington prezident u kolébky velmoci, s. 44.

³⁹ RAKOVÁ, Podivná revoluce, s. 23

3.1 Otroci ve válce

Černoši sloužili nejen v americké revoluci, ale i v každé válce v koloniálním období. Jejich pánové je posílali na místa, kde dělali podřadnou práci. „V kontinentální armádě bojovalo pět tisíc otroků. Už v revoluci mnozí lidé varovali, že pokud otroctví nebude odstraněno v okamžiku zrodu republiky, ohrozí jednoho dne její vlastní život.“⁴⁰ Byli tam ovšem také otroci, kteří často svým pánům utíkali a například se podvodem přihlásili jako svobodní lidé. „Noviny z tohoto období často zmiňovali inzeráty o uprchlých otrocích. V roce 1760 měl majitel potíže s otrokem, který utekl z Nové Anglie do New Jersey, kde se měl zapsat do provinční služby.“⁴¹ Když přišla revoluce, byl černocho vlastně před otázkou, kam ho běloši zařadí, chtěli stát na místech vedle bílých mužů a zažít pocit vlastenectví. Před různými úředníky se měli majitelé otroků možnost rozhodnout, zda jeho černocho bude prolévat krev ve prospěch americké svobody. Na začátku byli ovšem i lidé, kteří nesouhlasili s tím, aby byli černoši v armádě. Tento názor dali jasně najevo v květnu 1775 John Hancock a Joseph Ward, kteří na venkovském kongresu přednesli, že je to v rozporu se zásadami, aby necivilizovaní černoši bojovali s Brity. Naléhali, aby lidé, kteří nejsou původem z této země, kteří zde nemají ženu a nemovitost, nevstupovali do armády.⁴² V září 1775 Rutledge požadoval, aby všichni černoši, ať už svobodní nebo ne, byli propuštěni z armády, neměl však podporu většiny, a tak tuto věc nijak nezměnil. Ovšem válečná rada, která se například skládala z Washingtona, Jeffersona a Gatese zvažovala otázku, zda by se černoši měli přidat do nové armády. Jednomyslně souhlasili, že odmítnou všechny černochoy. „V souladu s obecnými příkazy od Washingtona ze dne 12. 11. 1775 bylo

⁴⁰ KREJČÍ, Miloš, Deklarace nezávislosti, s. 23.

⁴¹ HARGROVE, W. B., The Negro Soldier in the American Revolution, [online] The Journal of Negro History, Vol. 1, No. 2 (Apr., 1916), [cit. 2012-04-01], s. 111., přístupné v databázi J Stor, <http://www.jstor.org/stable/3035634>.

⁴² HARGROVE, The Negro Soldier in the American Revolution, s. 113–114.

prohlášeno, že černoši, chlapci, kteří nejsou schopni nést zbraně a ani staří muži nejsou schopni vydržet nápor, do kterého by byli zařazeni.⁴³ Ale nemohli věřit, že budou černoši tak snadno vymazáni z armády. Sesazený guvernér Virginie Dunmore vydal proklamaci svobody všech otroků, kteří bojují za krále. Dopis, který popisuje stav otroků u, uvádí: „Vzhledem k tomu, že nepřítel přijal praxi se zapsáním černochoů mezi své vojáky, oznamuji, že všichni černoši přijatí do armády nebo jakékoli vojenské služby se zakoupí u veřejné služby s uvedenou cenou, peníze mají být vyplaceny věznilům.“⁴⁴ V roce 1777 bylo vydáno nařízení, které mělo zamezit otrokům opouštění svých pánů kvůli armádě. Nařízení obsahovalo, že žádný černocho nemůže být zařazen do armády, pokud neměl certifikát o tom, že je svobodný. Zákon o emancipaci černých vojáků, kteří poctivě sloužili v armádě, měl být porušován a po skončení války byli protiprávně drženi v otroctví.⁴⁵ Nábor v Connecticutu se zavázal ke zvýšení barevnosti v pluku, v roce 1781 New York nabízel pozemkovou odměnu pánům otroků a svobodu těm, kteří se přihlásili na dobu tří let. Počet a umístění černochoů v kontinentální armádě⁴⁶. V roce 1781 se v Marylandu rozhodlo, že by černoši měli být začleněni do normálního pluku s ostatními vojáky. „S ohledem na tato fakta je bezpečný závěr, že tam bylo přinejmenším 4 000 černých vojáků, kteří byli rozptýleni v celé kontinentální armádě.“⁴⁷ Odvahu černošských vojáků chválili státníci a později i historikové. Generál Thomas řekl: „Máme nějaké černochoy, ale dívám se na ně rovněž pozoruhodně jako na ostatní unavené muže a v akci se mnozí z nich osvědčili s velkou statečností.“⁴⁸ Nemůžeme opomenout, že vlastenci, kteří bojovali v revoluční válce a riskovali svůj život za svou zemi, byli černoši vedle bílých vojáků.

⁴³ HARGROVE, *The Negro Soldier in the American Revolution*, s. 114.

⁴⁴ HARGROVE, *The Negro Soldier in the American Revolution*, s. 116.

⁴⁵ HARGROVE, *The Negro Soldier in the American Revolution*, s. 119.

⁴⁶ viz příloha č. 1

⁴⁷ HARGROVE, *The Negro Soldier in the American Revolution*, s. 128.

⁴⁸ HARGROVE, *The Negro Soldier in the American Revolution*, s. 129.

Otrokářští kolonisté všeobecně nesouhlasili s praxí černochoů v armádě, ať už svobodných nebo zotročených.⁴⁹

Další zpráva týkající se černochoů, kteří byli zajati během revoluce, je ze dne 24. října 1781. Je určena Davidu Rossovi od George Washingtona. „Pane, v odpovědi na vaše dotazy ze včerejška, se s černochoy, kteří byli zajati z jakéhokoli státu a jehož majitelé se neobjeví, bude zacházet stejným způsobem a budou posláni do země na práci s potravinami a oblečením a inzerování ve státech, odkud přišli. Ti z New Yorku jsou s největší pravděpodobností majetkem obyvatel tohoto státu a New Jersey, mělo by to tam být inzerované. Pokud někteří důstojníci budou vědět, kdo je majitel, zavazují se, že je budou posílat domů. Černoši mohou být vysláni do dvou dnů podle ustanovení do Williamsburgu, kde je státní komisař.“⁵⁰

Zápisky od podplukovníka Johna Laurence z 10. července 1782 se týkají vyzbrojení černochoů, kteří mají bránit Jih, říkají, že není vůbec překvapen selháním vyzbrojení černochoů, protože tato vášeň už dávno ustoupila. Je to veřejný zájem, který ovlivní celé lidstvo, za těchto okolností by bylo velice překvapivé, kdyby se to ještě podařilo.⁵¹

Otroctví bylo trnem v oku americké revoluce. Britský důstojník v době revoluce řekl, „že kdyby mu parlament dovolil vyhlásit zrušení otroctví, revoluce by byla zlikvidována za dva týdny.“⁵² Tento návrh byl zamítnut, i když se s tím Ministerstvo války v Londýně zabývalo. „Britové to zamítli, protože mnoho toryů byli zároveň vlastníky otroků a nebylo dost dobře možné nařídit, aby jejich otroci nedostali svobodu a ti ostatní ano. Velká Británie byla největším otrokářem a vlastníkem otroků na celém světě. Západní Indie, která je rovněž britská kolonie, měla milion

⁴⁹ DAVIS, David, Brion, The problem of slavery in the age of revolution 1770-1823, Ithaca: Cornell university Press, 1977, s. 74.

⁵⁰ WASHINGTON, Letters of George Washington, s. 413–414.

⁵¹ WASHINGTON, Letters of George Washington, s. 413.

⁵² KREJČÍ, Miloš, Deklarace nezávislosti, s. 23.

otroků. Vyhlásit osvobození otroků ve Virginii, ale nikoliv na Bermudě, by bylo obtížné, velmi nakažlivé a velmi nebezpečné. A britská vlajka nebyla vlajkou svobody a emancipace.⁵³

Když se v 18. století hovořilo o člověku, který byl svobodný, byl myšlen ten, který měl pozemky a nějaké sluhy či dělníky, kteří u něj pracovali. To znamená, že v tomto období byl svobodný člověk, člověk majetný. Vlastníci otroků neviděli otroky jako lidé sobě rovní. „Cílená dehumanizace a degradace černých otroků na pouhé nástroje k obdělávání naší půdy (tato slova použil v roce 1768 Agustín Crame, vlivný kreol z Kuby), tažná zvířata nebo zboží určené k prodeji, koupi a zdanění, podněcovala sebevědomí Evropanů a jejich potomků v koloniích.“⁵⁴

3.2 Debaty o zrušení otroctví

Jak ale lidé ze společnosti, která vždy obhajovala otroctví, najednou dospěli k názoru, že je otroctví něco špatného? „Před rokem 1750 panovala v Evropě představa, že otroctví v koloniích je základem prosperity mateřských zemí. Pak ale dochází ke zlomu. Nejen proto, že otroctví bylo prohlášeno za instituci odporující lidské důstojnosti a „přirozeným právům“ člověka. Liberální ekonomové konce osmnáctého století, na prvním místě Adam Smith, dospěli zároveň k názoru, že otrok je ze své podstaty nákladnou a neefektivní pracovní silou, neboť sám není motivován k aktivitě a pán musí zajišťovat jeho potřeby, že otrokářství je důsledkem pýchy a mocichtivosti, nikoli racionální úvahy.“⁵⁵

⁵³ KREJČÍ, Miloš, Deklarace nezávislosti, s. 23.

⁵⁴ KRÍŽOVÁ, Markéta, Otroctví v Novém světě, Břemeno, nebo požehnání modernizující se Evropy? [online], [cit. 2012-02-12], <http://dejiny.nln.cz/archiv/2007/10/otroctvi-v-novem-svete->

⁵⁵ KRÍŽOVÁ, Otroctví v Novém světě.

V roce 1761 James Otis požadoval okamžité zrušení otroctví, prohlašoval, že se kolonisté rodí svobodní, ač jsou bílí nebo černí. Benjamin Rush podporoval všechny možné reformy, zejména pak zrušení otroctví, v roce 1773 uveřejnil pamflet proti otroctví a o rok později pomáhal založit Pensylvánskou společnost na odstranění otroctví. Žádal církev, aby to označila za hřích, obracel se také na všechny vlivné muže, aby osvobodili své otroky, ale ironií toho všeho je, že i on sám měl otroka. Za předpokladu, že by byl tento krok přijatý, stala by se Amerika lepší a bohatší zemí. „Otroctví by mělo být nesporně zrušeno a to zejména v této zemi, protože je v rozporu s vyhlášenými zásadami americké revoluce...Bud' by měla své otroky okamžitě osvobodit a kolonizovat je na západním území nebo musíme přijmout opatření pro jeho zrušení...to je to nejmenší, co můžeme udělat, aby se projevila smysl pro nenapravitelný skandál a dát lidem znovu důvěru ve spravedlnost, štědrost a čest našeho národního zřízení.“⁵⁶ V roce 1807 byl vydán zákon, který zakázal dovoz otroků do Spojených států. Ratifikování zákona o zákazu otroctví bylo až po válce Severu proti Jihu, byl to třináctý dodatek k ústavě. „Proč vlastně se Evropané obchodu s otroky a později otrokářského hospodaření vzdali? Rychlý rozmach abolicionismu na přelomu 18. a 19. století je pádným argumentem užívaným historiky, kteří prezentují otrokářství jako v zásadě nevýnosné a z hlediska evropských hospodářských dějin marginální.“⁵⁷ Křesťanská církev pohlíží na otroctví jako na instituci, která není důstojná pro člověka a měla by se zrušit.

⁵⁶ OTHELLO, Negro was Thinking During the Eighteenth Century: Essay on Negro Slavery, [online] The Journal of Negro History, Vol. 1, No. 1 (Jan., 1916), [cit. 2012-03-25], s. 53–54., přístupné v databázi J Stor, <http://www.jstor.org/stable/2713516>.

⁵⁷ KRÍŽOVÁ, Otroctví v Novém světě.

3.3 Postoje významných osobností k otroctví

V době vyhlášení nezávislosti většina lidí vlastnila otroky. „...hlasatelé svobody, kteří měli statky ve Virginii jako Thomas Jefferson nebo George Washington, vlastnili zhruba stejný počet černochoů (cca 130). V Londýně se spisovatel a moralista doktor Samuel Jahson podivoval nad tím, že „nejhluchnější volání po svobodě“ pochází právě, od otrokářů.“⁵⁸

3.3.1 Benjamin Franklin

Benjamin Franklin se narodil 17. ledna 1706 v Massachusetts a zemřel 17. dubna 1790 v Pensylvánii. Byl vyučený tiskař a knihkupec a vydával časopis Pennsylvania Gazette, pod pseudonymem vydával také almanach Poor Richard's Almanack. V roce 1753 vynalezl bleskosvod. Návrh první americké ústavy představil v Pensylvánii, na kongresu osad v roce 1754. Po válce za nezávislost se stal v Pensylvánii senátorem.

Byl to velký odpůrce otroctví, založil první abolicionistický spolek, míval také ovšem dva černé domácí otroky a ze své tiskárny v Market Street organizoval jejich obchod. V novinách byly naprosto běžné inzeráty, které se týkaly obchodů s otroky. Dokonce se tam objevil i inzerát od Benjamina Franklina, který nabízel „šikovnou dívku ve věku patnácti let“⁵⁹.

Přál si vidět tuto instituci zrušenou, proto se zpočátku spojil s anti-otrockými silami v Pensylvánii a byl s nimi v kontaktu až do jeho smrti. „Z otců republiky, kteří jako první viděli zlo otroctví, neměl nikdo více

⁵⁸ HERRE, George Washington, s. 45.

⁵⁹ McCULLOUGH, David. Státník a prezident John Adams, Praha nakladatelství akademie věd České republiky, 2005, s. 86.

přesvědčivou argumentaci proti této instituci než Benjamin Franklin.⁶⁰ Jeho argumenty proti otroctví byly jak ekonomické tak i morální, prohlásil: „Je to špatně utvořený názor, že práci otroků by Amerika mohla zápasit s Británií ve výrobě. Práce otroků tady nikdy nemůže být tak levná než pracující muži v Británii. Každý si to může spočítat. Zájem o peníze je v koloniích od šesti do deseti procent. Otroci, jeden s ostatními stojí třicet liber na osobu. Počítám, než v zájmu o první koupi otroka pojištění nebo riziko na jeho život, jeho šaty a strava, náklady na jeho nemoci a ztracený čas, zanedbání povinností (zanedbáním přirozené pro člověka, který nebude ve prospěch jeho vlastní péče nebo píce), výdaje na řidiče k udržení otroka v práci a jeho občasně krádeže téměř každý otrok je svou povahou zloděj a srovnávání celé částky ze mzdy výrobce ze železa nebo vlny v Anglii, uvidíš, že práce může být mnohem levnější než s černochoy zde. Proč tedy Američané kupují otroky? Protože otroci mohou být uchováni tak dlouho jako člověk, který má příležitost dělat jejich práci, zatímco najatí muži neustále opouštějí své pány (často uprostřed své práce a nastavení pro sebe).“⁶¹

Benjamin Franklin neměl na srdci blaho otroků, šlo mu hlavně o to, aby nedošlo k „začernování“ Severní Ameriky, pro kterou otroci znamenali politické a morální riziko. Nechtěl, aby černoši vytlačovali bělochy.

V dopise, který Franklin adresuje jednomu z největších anti-otrokářů Anthonymu Benezetovi z 22. srpna 1772 ukazuje, že s ním byl v úzkém kontaktu. „Drahý příteli, udělal jsem si od vás malý výtažek z 27. dubna o počtu dovezených a zahynulých otroků s poznámkami o pokrytectví této země, která podporuje takový ohavný obchod se zákonem na podporu obchodu s Guineou, zatímco se probudila na

⁶⁰ FRANKLIN, Benjamin, Benjamin Franklin and Freedom, [online], The Journal of Negro History, Vol. 4, No. 1 (Jan., 1919), [cit. 2012-03-28], s. 41., přístupné v databázi J Stor, <http://www.jstor.org/stable/2713708>.

⁶¹ FRANKLIN, Benjamin Franklin and Freedom, s. 42.

základě lásky svobody a spravedlnosti soudů, v nastavení bez jediného černochoa...Rád slyším, že dispozice proti vedení černochoů roste více v severní Americe.“⁶² Dne 10. dubna 1773 poslal Franklin dopis děkanovi Woodwardovi o tom, jaký má pocit ze setkání s ním a také napsal: „...mnozí z Pensylvánců si stanovili své otroky pro svobodu a také Virginské shromáždění požádalo krále o dovolení učinit zákon o prevenci dovozu do kolonií. Tato žádost však pravděpodobně nebude splněna, jako další její formy vždy budou králem zrušeny, zájem několika kupců zde má větší váhu než vláda, která je tak vzdálená.“⁶³

Dopis od Richarda Price z 26. září 1787 potvrzuje Franklinův zájem a úsilí ve prospěch otroků. Price zde píše, že jeho jméno bylo přidáno do organizace členů z Pennsylvanie pro zrušení černošského otroctví, ve které je prezident Benjamin Franklin, podobná instituce za zrušení otroctví byla založená v Londýně. „Otroctví je tak otřesné znehodnocení lidské povahy, že je to vykořenění, pokud to nebylo provedeno se starostlivostí, ovšem může se z toho otevřít zdroj vášní a zla.“⁶⁴ Nově nabitá svoboda může pro bývalé otroky přinést také různé problémy spojené s možností volby, s penězi a s vyčerpáním díky extrémní práci. Společnost jim musí poskytnout podporu v zaměstnání vhodné k jejich pohlaví a věku, poskytnout vzdělání pro jejich děti.

3.3.2 George Washington

George Washington se narodil 22. února 1732 ve Virginii, kde také 14. prosince 1799 zemřel. Byl jmenován vrchním velitelem kontinentálních milic. Ve funkci prvního Amerického prezidenta byl od roku 1789 do roku 1793, podruhé byl jednomyslně zvolen do roku 1797.

⁶² FRANKLIN, Benjamin Franklin and Freedom, s. 43.

⁶³ FRANKLIN, Benjamin Franklin and Freedom, s. 43–44

⁶⁴ FRANKLIN, Benjamin Franklin and Freedom, s. 45.

Jamesovi Madisonovi napsal „Když neexistuje moc, která by je zadržela, jakou jistotu má člověk pro život, svobodu a majetek?“⁶⁵

George Washington měl rozsáhlý movitý majetek, který čítal mimo jiné mnoho černochoů a byl jedním z největších amerických plantážníků. „Washingtonovi toho moc nezbylo...z dvaceti otroků bylo práce schopných sedm, osm jich bylo schopných částečně a pět vůbec ne.“⁶⁶ Zdědil několik otroků po otci, převzal také nějaké na svém sídle v Mount Vernonu, další s sebou přivedla jeho manželka Martha a pořád také další otroky přikupoval. V dopise psaném kapitánu Josuahu Thompsonovi psal 2. července 1766 „Spolu s tímto dopisem Vám posílám negra jménem Tom a prosím Vás, abyste ho prodal na některém z ostrovů, kam plujete.“⁶⁷ Také se zmiňoval o tom, že je naprosto zdravý, silný a umí dobře zacházet s motykou, jen má sklony k utíkání. Pokud ho ovšem udrží čistého, tak se mu ho podaří výhodně prodat.

V roce vyhlášení nezávislosti už vlastnil 135 otroků.⁶⁸ Ovšem zacházel s nimi velice lidsky, nepřetrhával rodinné vazby, nepřetěžoval je a s děvčaty, což bylo na tu dobu dost neobvyklé, nespál. Také je nechtěl bez jejich souhlasu prodávat, to vedlo k velkému zvýšení počtu a k problémům s jejich náklady, i když byly minimální. „...a přitom za každého prodaného otroka mohl utržit zhruba 50 liber šterlinků.“⁶⁹

Nejlepší důkaz o tom, co si Washington myslel o černoších, můžeme získat z jeho léčení otroků. „Po úmrtí mé manželky je má vůle a přání, aby všichni otroci, které držím ve svém právu, obdrželi své osvobození během jejich života. Vážně bych si přál, při nepřekonatelných obtížích kvůli jejich smíšeným manželstvím rozrušit bolestivé pocity nebo ne-li nepříjemné důsledky. Není to v mé moci za funkční období

⁶⁵ KREJČÍ, Miloš, Deklarace nezávislosti, s. 18.

⁶⁶ HERRE, George Washington prezident u kolébky velmoci, s. 12.

⁶⁷ HERRE, George Washington prezident u kolébky velmoci, s. 44.

⁶⁸ HERRE, George Washington prezident u kolébky velmoci, s. 44.

⁶⁹ HERRE, George Washington prezident u kolébky velmoci, s. 45.

osvobodit černochoy, kteří jsou jako věno a u těch, kteří získají svobodu, můžou být lidé staršího věku nebo tělesně slabí a další, kteří se budou schopni o sebe starat. To je moje vůle a přání, aby všichni, kteří přijdou, budou dobře oblečeni a živeni mými dědici, kteří budou žít a budou vázáni u soudu, dokud nedosáhnou dvacátého pátého věku života a v případech, že nebudou záznamy, díky kterým se zjistí jejich stáří, soud to přiměřeně rozsoudí svým vlastním pohledem. Černoši jsou tedy povinni u svých pánů se učit číst a psát, a být vychováváni pro nějaké užitečné zaměstnání v souladu se zákony společenství Virginie poskytuje na podporu sirotků a jiných chudých dětí a já tímto výslovně zakazuji prodej nebo dopravu z uvedeného společenství každého otroka, abych mohl zemřít bez záminky a navíc kladně a vážně nařídít respektování tohoto ustanovení respektovat otroky a každou část nábožensky splnit, pokud respektuje staré a nemohoucí, vidí, že je pravidelný a stálý fond na jejich podporu tak dlouho, jak potřebují, nedůvěřují opatření, která mají provádět individuálně. A mému mulatskému člověku Williamu (jmenuje se William Lee) dávám okamžitou svobodu nebo pokud bude preferovat to (díky nehodě, která se mu přihodila a která způsobila, že je neschopný chodit nebo cokoliv vykonávat) že zůstane v situaci, v níž se nachází, může si volně vybrat, v obou případech mu však dovolím rentu třicet dolarů pro jeho život, musí to být nezávislé na potravinách a oblečení, které byl zvyklý dostávat, pokud si vybere poslední alternativu, ale v plném rozsahu se svou svobodou, pokud dává přednost první, jako svědectví je moje závěť za jeho služby během revoluční války.⁷⁰

Často kladená otázka byla, zda by Washington chtěl v armádě černochoy. Na kongresu 28. ledna 1778 řekl, že by bylo vhodné, aby černoši v armádě byli svobodní, protože otroci by měli tendenci utíkat k nepříteli a chtěli by získat svobodu. Hrozilo by také, že by kradli peníze

⁷⁰ WASHINGTON, George, Letters of George Washington Bearing on the Negro, [online], The Journal of Negro History, Vol. 2, No. 4 (Oct., 1917), [cit. 2012-03-28], s. 420–421., přístupné v databázi J Stor, <http://www.jstor.org/stable/2713398>.

a odváželi by s sebou například koně a vozy.⁷¹ Je těžké určit, jaký byl jeho postoj k černošské vojenské službě. Když už se ovšem zdálo, že se tato otázka podaří rozluštit, Washington napsal: „Kdybychom měli paže tři tisíc černých mužů, které jsem mohl vybrat v Karolíně, měl bych mít pochybnosti o úspěchu Britů v Georgii.“⁷²

„Politika našich zbrojních otroků je podle mého názoru diskutabilní bod, pokud jde nepřítel příkladem. Musí být vyzbrojena co nejrychleji a kde jsou naše zbraně? Kromě toho mi není jasné, že diskriminace otroctví nebude poskytovat více problémů těm, kteří v něm zůstanou. Více těch dobrých a zlých věcí v tomto životě jsou souzeny srovnáním a bojím se, že to v tomto případě bude produktivní velkou nespokojeností u těch, kteří jsou drženi v otroctví. Ale je to téma, které nikdy nebylo zaměstnáváno velkou částí mého myšlení, nejedná se o nic víc než o první hrubé myšlenky, které mě napadli při té příležitosti.“⁷³

V rozhovoru mezi generálem Washingtonem a sirem Gyem Carletonem v Orangetownu z 6. května 1783 si člověk mohl udělat lepší představu o postoji Washingtona k této otázce. „Generál Washington zahájil konferenci tím, že dosud předal siru Guyi Carletonovi rezoluci kongresu, pojal osobní konferenci, která bude rychlejší a uspokojivější způsobem pojednávání a vypořádání s podnikáním a že proto požádal o rozhovor z důvodu, že kongres projednává tři různé věci a to, nastavení svobodných vězňů, držení míst, které jsou obsazené Britskými vojsky a získávání dalšího území. Dodání všech negrů a ostatního majetku obyvatel těchto států v držení ozbrojených sil nebo předmětů nebo přívrženců jeho britského veličenstva. S ohledem na osvobození zajatců, měl, pokud jde o obchod, setkat se s ministrem války a s ním zavést správné opatření pro shromažďování vězňů a jejich přesměrování do N. Yorku a mělo by to být volitelné sirem Guyem, zda jsou vězni schopni

⁷¹ WASHINGTON, Letters of George Washington, s. 412.

⁷² WASHINGTON, Letters of George Washington, s. 412.

⁷³ WASHINGTON, Letters of George Washington, s. 412–413.

pochodovat po souši nebo zda má zprostředkovat transporty po vodě, že ve válce komunikoval se sirem Guyem Carletonem na předmětu získání odhodlání.“⁷⁴ Washington vyzval generála Carletona, aby vyjádřil své pocity k dalším projednávaným rezolucím. „Pane, Guy pak poznamenal, že jeho očekávání míru bylo čekání brzkého zahájení příprav na stáhnutí britských vojsk z této země...posílají ty osoby, u kterých se předpokládá, že se alespoň z části účastnili této války, ti by byli nejvíce způsobilí opustit zemi a více než 6 000 osob tohoto charakteru poslali.“⁷⁵ Na to sir Guy Carleton reagoval tak, že negři nebo jiný majetek nesmí být zničení nebo uneseni, ale hlavně upozorňoval na to, že nebylo záměrem britské vlády podle mírové smlouvy porušit víru v černochoy, kteří přišli do britských linií podle dřívějšího příkazu. Vyjádřil se, že přivezl několik černochoů, kteří jsou odsouzeni k popravě a někteří k jiným těžkým trestům a to by bylo porušení veřejné víry a pokud to tak bude pokračovat, tak musí být korunou Velké Británie uhrazeni. U všech negrů, které bude posílat pryč, bude zapisovat jméno, věk, postavení osoby, místo pobytu a jméno jeho bývalého mistra. Generál Washington zase poznamenal, že nastal problém při kompenzaci u majitelů otroků, sir Guy Carleton zmiňoval, že je hodnota otroků je spojena s průmyslem, který ovlivňuje jejich hodnotu. Další problém byl s tím, jak takového otroka identifikovat, protože si mohli změnit jméno. Když byli totiž ponecháni sami sobě, aniž by je někdo kontroloval, bylo by velmi pravděpodobné, že by hodně z nich uteklo a nevrátili by se do té části země, ze které pocházejí.

Washington přiznal, že bylo otroctví špatné, ale nikdy by nechtěl omezit svojí sílu. To vyjádřil v dopise Lafayettovi ze dne 5. dubna 1783. „Tento systém, můj drahý markýzi, který navrhujete jako precedent na podporu emancipace černých lidí v této zemi, z otrockých států, ve kterých jsou drženi, je zarážející důkaz dobré vůle. Budu rád, když se

⁷⁴ WASHINGTON, Letters of George Washington, s. 416.

⁷⁵ WASHINGTON, Letters of George Washington, s. 416–417.

zapojím k tak záslužné práci, ale bude odložena k detailnímu zkoumání.“⁷⁶

V roce 1786 opět napsal markýzi Lafayettovi dopis, ve kterém se zmiňuje o zrušení otroctví. „Benevolence mého srdce, můj milý markýzi je tak viditelná za všech okolností, že jsem se nikdy nezajímal o žádné čerstvé důkazy, ale váš pozdní nákup majetku v kolonii Cayenne s výhledem na emancipaci otroků, je velkorysý a vznešený důkaz lidství, který by se k Bohu jako duch šířil do myslí lidí této země. Ale vidím zoufalství. Některé návrhy byly předány na posledním zasedání shromáždění o zrušení otroctví, ale mohly být jen stěží projednávány.“⁷⁷ Robert Morris v tom samém roce Washingtonovi píše: „Doufám, že to nebude koncipováno z těchto vyjádření, že je mé přání držet nešťastné lidi, kteří jsou předmětem tohoto dopisu, v otroctví. Mohu jen říci, že není žijící muž, který si přeje upřímněji než já, aby viděl přijatý plán za zrušení otroctví, ale je jen jeden způsob, díky kterému to může být dosaženo a to je prostřednictvím legislativního orgánu a to, pokud jde o můj hlas, bude pokračovat.“⁷⁸

3.3.3 John Adams

John Adams se narodil 30. října 1735 v Massachusetts a zemřel 4. července 1826 na tom samém místě. Byl určený k tomu, aby reprezentoval svou kolonii na prvním kontinentálním kongresu v roce 1774. Byl to velký zastánce Prohlášení nezávislosti a také jejím signatářem. V letech 1789-1797 byl prvním viceprezidentem a poté v letech 1797-1801 byl druhý prezident Spojených států amerických.

⁷⁶ WASHINGTON, Letters of George Washington, s. 418.

⁷⁷ WASHINGTON, Letters of George Washington, s. 418–419.

⁷⁸ WASHINGTON, Letters of George Washington, s. 419.

Tento člověk byl naprosto proti otroctví a obchodu s nimi. Věděl totiž, že jako otrokáři nemohou chtít svobodu pro svou zemi, když jí někomu nedopřejí, otroctví nazval hnusnou nákazou v lidském charakteru.⁷⁹ On sám ze zásady nevlastnil žádného otroka, rovněž měl názor, že je zotročování negrů zlo největší velikosti. Jeho žena Abigail se ho v dopise ptala, jestli „vášeň pro svobodu může být stejně silná v prsou těch, kteří zbavují svobody své bližní“⁸⁰. Uvažovala zároveň, zda právě nemoci a války jsou trestem za hřích jménem otroctví. „Co ale míníme americkou revolucí? Míjíme tím americkou válku? Revoluce začala ještě předtím, než zazněly výstřely a tekla krev. Revoluce byla v myslích a srdcích lidí.“⁸¹

I když s otroctvím nesouhlasil, tak nechtěl otázkou svobody poškodit vyhlášení nezávislosti. Nejspíše bylo mnoho delegátů ze Severu i z Jihu a ti byli rádi, že pasáž o svobodě byla vypuštěna, protože i když z toho obviňovali krále, tak to byli právě oni, kteří provozovali instituci otroctví.

3.3.4 Thomas Jefferson

Thomas Jefferson se narodil 13. dubna 1743 v Shadwellu v okrese Albermarle a zemřel 4. července 1826 ve stejném místě. Byl to hlavní autor prohlášení nezávislosti a v době války za nezávislost byl ve Virginii guvernérem. V době vlády George Washingtona (1790-1793) byl prvním ministrem zahraničí. První pokus o kandidaturu na presidenta byl v roce 1796, prohrál ovšem s Johnem Adamsem a sám se stal viceprezidentem. Po Johnu Adamsovi to byl třetí prezident Spojených států amerických v letech 1801-1809.

⁷⁹ McCULLOUGH, Státník a prezident John Adams, s. 87.

⁸⁰ McCULLOUGH, Státník a prezident John Adams, s. 87.

⁸¹ John Adams

Jeho otec Peter Jefferson měl majetek, který čítal asi 20 otroků.⁸² Když v roce 1757 zemřel, bylo Jeffersonovi pouze čtrnáct let a v jeho závěti odkazoval svému synovi nějaký svůj majetek. „Dávám a odkazuji mému synovi Thomasovi svého mulatského člověka Sawnyho (ohodnoceného 57 librami a 10 pencemi), mé knihy, matematické přístroje a můj psací stůl z třešňového dřeva a knihovnu.“⁸³ Sám Thomas Jefferson měl v roce 1776, jak dokazují jeho zápisky, asi dvě stě otroků, podobně na tom byl i George Washington. John Dickinson měl asi jedenáct otroků a byl to druhý největší otrokář ve Filadelfii. Jefferson řekl, že Novoangličané podnikají v lukrativním obchodě s otroky. „Předpokládáme za samozřejmost, že všichni lidé jsou stvořeni sobě rovni, že jsou nadáni Stvořitelem jistými nezadatelnými právy, mezi nimiž jsou život, svoboda a hledání štěstí. Že k zajištění těchto práv jsou mezi lidmi zřízeny vlády, které odvozují své právo vykonávat moc od souhlasu ovládaných.“⁸⁴ Jeho vztah pána a otroka pro něj značil starý svět, proti kterému burcoval nový svět. Hodně ho ovlivňoval John Lock a jeho kniha Dvě pojednání o vládě a to zejména „...stát-král, parlament nebo jakoukoliv jinou politickou organizaci-má zabezpečit přirozenou svobodu a rovnoprávnost občanů, které odpovídají „původnímu stavu“. Tedy onomu přírodnímu stavu svobody, rovnosti a volnosti, ve kterém všichni měli právo hájit sebe sama a tím i své vlastnictví.“⁸⁵

⁸² BROŽ, Thomas Jefferson ještě žije, s. 11.

⁸³ BROŽ, Thomas Jefferson ještě žije, s. 13.

⁸⁴ McCULLOUGH, Státník a prezident John Adams, s. 88.

⁸⁵ BROŽ, Thomas Jefferson ještě žije, s. 21.

4. SHRnutí

I když jsem se v podkapitole Postoje významných osobností k otroctví věnovala prvním třem prezidentům Spojených států amerických Georgovi Washingtonovi, Johnu Adamsovi a Thomasu Jeffersonovi, zařadila jsem také do seznamu významných osobností i Benjamina Franklina. I přes to, že nebyl prezidentem USA, byl to významný muž v dějinách této země. Všechny tyto osobnosti jsem si vybrala pro jejich, většinou odlišný, postoj k otroctví a k jeho případnému zrušení, které jsem pak mezi sebou porovnávala.

Benjamin Franklin na otroctví pohlížel jako na špatnou instituci, která měla být co nejdříve zrušená. Z mého pohledu je ale velice pokrytecké, že také vlastnil nějaké otroky. Jak ale můžeme dnes posoudit, zda tento postoj byl pokrytecký nebo ne? Možná je to celkový pohled doby na černochy a jejich nucenému otroctví. Většina lidí si neuvědomovala, že by mohla dělat něco špatného nebo že by to mohlo být proti základním lidským právům. Z dnešního pohledu je to něco velice nepochopitelného.

George Washington byl naprostý opak Benjamina Franklina. Byl to velký otrokář, který se ovšem na tehdejší poměry ke svým otrokům choval slušně. Přesto všechno dokázal ale přiznat, že je otroctví špatné.

John Adams nevlastnil žádného otroka a byl velký odpůrce otroctví. Věřil, že zlo, které je na zemi, jako jsou nemoci a různé zkázy, je následek právě otrokářství.

Benjamin Franklin vlastnil opravdu hodně otroků, hlavně si uvědomoval vztah mezi pánem a otrokem. Nedá se říct, že by byl největším zastáncem otroctví, ale za každou cenu ho nechtěl podporovat.

Pravdou je, že většina lidí v této části amerických dějin měla otroky a neviděla nic špatného na tom, že je mají. Ovšem byli zde i lidé, kterým

to přišlo nelidské a nemorální. Ekonomická stránka této instituce byla nejspíše velice výhodná. Lidé měli o otroky veliký zájem, i když jim to většinou přišlo špatné. Výše jmenovaní hlavní představitelé měli většinou své otroky, ale to neznamená, že s touto institucí souhlasili. Je pravda, že některým z nich to nějak zásadně nevadilo, protože jim to přišlo přirozené nebo nechtěli ohrožovat svou moc.

ZÁVĚR

Při vypracování své práce jsem postupovala podle cílů stanovených v úvodu. Nejdříve jsem se soustředila na stručné představení americké války za nezávislost. Ovšem hlavní pozornost jsem věnovala problematice otroctví kolem tohoto časového období, tj. 1760-1800.

Otroctví v této době mělo nezastupitelnou roli, která trvala už několik století. Ačkoliv zde byli lidé, kteří chápali, že je otroctví špatné, nebylo jich mnoho. I přes to všechno se názory na otroctví velice lišily. V podvědomí obyčejných lidí to bylo naprosto normální, bylo to součástí jejich každodenního života. Nemůžeme ale tvrdit, že tato skupina lidí zahrnovala veškerou tehdejší populaci, byla to většina, ale ne každý vlastnil otroka. Je ovšem zajímavé, že lidé tento problém začali řešit až za dalších sto let.

Názory na otroctví mezi hlavními představiteli se velice lišily. Ve své práci srovnávám tři první prezidenty, George Washingtona, Johna Adamse, Thomase Jeffersona a pensylvánského senátora Benjamina Franklina. Jejich názor na toto téma není až tak odlišný, jak by se mohlo zdát. Většina z nich s otroctvím nesouhlasila, ale nijak neprosazovala zrušení. I přes tuto skutečnost vlastnili otroky, protože si mysleli, že je potřebují jako pracovní sílu a bez nich se neobejdou. Někteří jako například George Washington se na tu dobu chovali ke svým otrokům velice slušně.

Celkově lidé otroctví spíše odsuzovali, jenom zatím nebyli odhodláni se ho vzdát. Vždyť i samotná církev tuto výdělečnou instituci obhajovala, i když by ho podle přirozeného lidského práva na svobodu omlouvat neměla. Ale s ohledem na dobu a tehdejší pocity lidí to měla potřebu omlouvat. Lidé potřebují církev k tomu, aby věděli, že nedělají něco zásadně špatně, i když to de facto špatné je.

Další možné studium tohoto tématu by bylo přínosné, protože toto téma není v českém prostředí propracované. Další okruhy tohoto problému by bylo vhodné ještě více prozkoumat v širším pohledu lidí z té doby.

SEZNAM POUŽITÉ LITERATURY A PRAMENŮ

ADAMS, Henry, History of the United States of America During the Administrations of Thomas Jefferson, New York: The Library of America, 1986, 1308 s.

American Negro Slavery: A Modern Reader, edit by Allen Weinstein, Frank Otto Gatell, David Sarasohn, New York: Oxford University Press, 1979, 317 s.

BERLIN, Ira, Many thousands gone: the first two centuries of slavery in North America, Cambridge: Belknap Press of Harvard University Press, 1998, 497 s.

BERLIN, Ira, The making of African America: the four great migrations. New York: Viking, 2010, 304 s.

BOWEN, Catherine Drinker, John Adams and the American Revolution, Boston: Little and Brown, 1950, 699 s.

Britain and America, Studies in Comparative History 1760-1970, edit by David Englander at the Open University, New Haven: Yale University Press, 1997, 317 s.

BROŽ, Ivan, Thomas Jefferson ještě žije, Plzeň: Nava, 2001, 198 s.

COHEN, I. Bernard, Science and the founding fathers: science in the political thought of Jefferson, Franklin, Adams and Madison, New York: Norton, 1995, 368 s.

DAVIS, David Brion, Slavery and human progress, New York: Oxford University Press, 1986, 374 s.

DAVIS, David Brion, *The Problem of Slavery in the Age of Revolution 1770-1823*, Ithaca: Cornell University Press, 1977, 576 s.

DAVIS, David Brion, *The problem of slavery in western culture*, Middlessex: Penguin Books, 1970, 541 s.

EMERSON, F. V., *Geographic Influences in American Slavery*. [online] Part I, *Bulletin of the American Geographical Society*, Vol. 43, No. 1 (1911), [cit. 2012-03-23], s. 17., přístupné v databázi J Stor, <http://www.jstor.org/stable/200766>.

FRANKLIN, Benjamin, *Benjamin Franklin and Freedom*, [online], *The Journal of Negro History*, Vol. 4, No. 1 (Jan., 1919), [cit. 2012-03-28], s. 41., přístupné v databázi J Stor, <http://www.jstor.org/stable/2713708>.

HARGROVE, W. B., *The Negro Soldier in the American Revolution*, [online] *The Journal of Negro History*, Vol. 1, No. 2 (Apr., 1916), [cit. 2012-04-01], s. 111., přístupné v databázi J Stor, <http://www.jstor.org/stable/3035634>.

HERRE, Franz, *George Washington, Prezident u kolébky velmoci*, Praha: Brána, 1999, 293 s.

HUBERT, H. S. Aimes, *African Institutions in America*, [online] *The Journal of American Folklore*, Vol. 18, No. 68 (Jan. - Mar., 1905), [cit. 2012-04-01], s. 15. přístupné v databázi J Stor, <http://www.jstor.org/stable/534259>.

JEFFERSON, Thomas, *Deklarace nezávislosti Spojených států amerických a Ústava Spojených států amerických*, edited by Miloš Krejčí, Praha: Otakar II, 2000, 178 s.

KŘÍŽOVÁ, Markéta, *Otroctví v Novém světě, Břemeno, nebo požehnání modernizující se Evropy?* [online], [cit. 2012-02-12], <http://dejiny.nln.cz/archiv/2007/10/otroctvi-v-novem-svete->

McCULLOUGH, David, Státník a prezident John Adams, Praha: nakladatelství akademie věd České republiky, 2005, 477 s.

OPATRŇÝ, Josef, Amerika v proměnách staletí, Praha: Libri, 1998, 841 s.

OSGOOD, Herbert L., The American Revolution, Political Science Quarterly, Vol. 13, No. 1 (Mar., 1898), shlédnuto 2012-04-04, dostupné v databázi J Stor, <http://www.jstor.org/stable/2140003>

OTHELLO, Negro was Thinking During the Eighteenth Century: Essay on Negro Slavery, [online] The Journal of Negro History, Vol. 1, No. 1 (Jan., 1916), [cit. 2012-03-25], s. 53–54., přístupné v databázi J Stor, <http://www.jstor.org/stable/2713516>.

PETERSON, Merrill D., The Jefferson image in the American mind, Charlottesville: Thomas Jefferson Memorial Foundation, 1998, 548 s.

POLIŠENSKÝ, Josef, Benjamin Franklin a první americká revoluce, Praha: Orbis, 1956, 39 s.

RAKOVÁ, Svatava, OPATRŇÝ, Josef, Stručná historie Států USA, Praha: Libri, 2003, 236 s.

RAKOVÁ, Svatava, Podivná revoluce: dlouhá cesta Američanů k nezávislosti (1763-1783), Praha: Triton, 2005, 207 s.

SMITH, Goldwin, Does the Bible Sanction American Slavery? [online] The North American Review, Vol. 98, No. 202 (Jan., 1864), [cit. 2012-04-01], s. 73–74., přístupné v databázi J Stor, <http://www.jstor.org/stable/25100483>.

WASHINGTON, George, Letters of George Washington Bearing on the Negro, [online], The Journal of Negro History, Vol. 2, No. 4 (Oct., 1917),

[cit. 2012-03-28], s. 420–421., přístupné v databázi J Stor,
<http://www.jstor.org/stable/2713398>.

WILKINS, Roger, *Jefferson's Pillow: The Founding Fathers & the
Dilemma of Black Patriotism*, Boston: Beacon Press, 2001, 171 s.

RESUMÉ

Ve své bakalářské práci pojednávám o otroctví v kontextu americké války za nezávislost. Nejdříve jsem se soustředila na stručné představení americké války za nezávislost. Ovšem nejdůležitější část mé práce pojednává o problematice otroctví v časovém období 1760-1800. V mé práci je zkoumán hlavní postoj významných osobností k dané instituci. Vybrala jsem si přední představitele Spojených států amerických, jako jsou George Washington, Benjamin Franklin, Thomas Jefferson a John Adams. Rovněž jsem se zaměřila na postavení otroků v revoluční válce.

SUMMARY

In my thesis I discuss the context of slavery in the American War of Independence. At first I focused on a brief presentation of the American War of Independence. But the most important part of my work deals with the issue of slavery in the period 1760-1800. In my main work is studied the attitude of prominent personalities of the institution. I chose the top executives in the United States, such as George Washington, Benjamin Franklin, Thomas Jefferson and John Adams. I also focused on the status of slaves in the Revolutionary War.

PŘÍLOHY

Příloha č. 1: Černí vojáci v americké revoluci - 24. srpna 1778

Brigády	Darem	Nemocní, chybějící	Na příkaz	Celkem
North Carolina	42	10	6	58
Woodford	36	3	1	40
Muhlenburg	64	26	8	98
Smallwood	20	3	1	24
2d Maryland	43	15	2	60
2d Pennsylvania	33	1	1	35
Parsons	117	12	19	148
Huntington	56	2	4	62
Nixon	26		1	7
Paterson	64	13	12	89
Late Learned	34	4	8	6
Poor	16	7	4	27
Wayne	2			2
Clinton	33	2	4	62

Zdroj: HARGROVE, W. B., The Negro Soldier in the American Revolution, The Journal of Negro History, Vol. 1, No. 2 (Apr., 1916), s. 127.

Příloha č. 2: Počet svobodných černochů a otroků

	Běloši	Procentuální zvýšení	Volní černoši	Procentuální zvýšení	Otroci
1790	61, 133		114		1, 830
1800	179, 871	194, 22	741	550, 00	40, 343
1810	324, 237	80, 26	1, 713	131, 17	80, 561
1820	434, 644	34, 03	2, 759	61, 06	126, 732

Zdroj: McDOUGLE, Ivan, E., The Development of Slavery, The Journal of Negro History, Vol. 3, No. 3 (Jul., 1918), s. 218.

Příloha č. 3: Svobodní černoši a otroci - populace USA 1790-1820 s mírou nárůstu

	Svobodní černoši	Procentuální zvýšení	Otroci	Procentuální zvýšení
1790	59, 557		697, 624	
1800	108, 435	82, 1	893, 602	28, 1
1810	186, 446	71, 9	1, 191, 362	33, 3
1820	233, 634	25, 3	1, 538, 022	29, 1

Zdroj: McDOUGLE, E., The Development of Slavery, s. 219.

Příloha č. 4: Prohlášení nezávislosti

„Když v průběhu lidských událostí nastane některému národu nutnost zrušit politické závazky, které jej poutají s národem jiným, a zaujmout mezi mocnostmi světa své vlastní a rovné místo, k němuž jej opravňují zákony přírody a jejího Boha, vyžaduje si náležitá úcta k mínění světa, aby takový národ vyhlásil důvody, jež jej k odtržení vedou.

Pokládáme za samozřejmé pravdy, že všichni lidé jsou stvořeni sobě rovni, že jsou obdařeni svým stvořitelem určitými nezcizitelnými právy, že mezi tato práva náleží život, svoboda a sledování osobního štěstí. Že k zajištění těchto práv se ustanovují mezi lidmi vlády, odvozující svojí oprávněnou moc ze souhlasu těch, jimž vládou. Že kdykoliv počne být některá vláda těmto cílům na překážku, má lid právo jí změnit nebo zrušit a ustanovit vládu novou, která by byla založena na takových zásadách a měla svoji pravomoc upravenou takovým způsobem, jak uzná lid za nejvhodnější pro zajištění své bezpečnosti a svého štěstí.

Rozvážnost sice přikazuje, aby dlouho ustavené vlády nebyly měněny pro nejasné a prchavé důvody; a souhlasně veškerá zkušenost ukazuje, že lidstvo je mnohem náchylnější ke strádání, dokud je zlo snesitelné, než k

narovnání sebe sama zavržením forem, kterým je přivyklé. Jestliže ale dlouhý sled zlořádu a uchvacování, pronásledující trvale týž objekt, se rozvíjí do podoby podřízenosti naprosté despocii, je jejich právem, je jejich povinností, svrhnout takovou vládu a obstarat nové strážce své budoucí bezpečnosti.

Takové bylo trpělivé strádání těchto kolonií, taková je i nyní nutnost, jež je dohání k tomu, aby změnily své dřívější vládní zřízení. Vláda nynějšího krále Velké Británie je vládou opakovaných křivd a skutků bezpráví, jednoznačně směřujících k zavedení naprostého násilí nad těmito státy.

Na důkaz toho necht' jsou nezaujatému světu předložena fakta.

Odmítal schválit nejprospěšnější a nejnutnější zákony pro veřejné blaho.

Zakázal svým guvernérům schvalovat bezprostředně a naléhavě důležité zákony, leč že by nevstoupily v platnost, dokud je neschválí on; a když tak byly zadrženy v platnosti, naprosto jim opominul věnovat pozornost.

Odmítal schválit zákony k prospěchu obyvatel velkých zemí, leč že by se zřekli práva na zastoupení v zákonodárném sboru, práva to pro ně neocenitelného a hrůzu snad nahánějícího jedině tyranům.

Svolával zákonodárná shromáždění na neobvyklá a nevyhovující místa, vzdálená jejich archívů, jen aby je tak únavou z všelijakých obtíží přinutil k přijetí svých vlastních opatření.

Vytrvale rozpouštěl sněmovny za to, že se s mužnou pevností stavěly proti jeho útokům na práva lidu.

Po takových rozpouštěních pak dlouho odmítal umožnit zvolení sněmovny nové, čímž se zákonodárná moc, již nelze zničit, vrátila do rukou širokých vrstev lidu, zatímco stát byl vystaven všem nebezpečím vpádu zvenčí a zmatků vnitřních.

Pokoušel se bránit zaldnění těchto států tím, že mařil vydání zákonů o nabývání občanského práva cizinci, že odmítal schvalovat zákony na podporu jejich přistěhovalectví a znesnadňoval podmínky pro nabývání půdy.

Překážel vykonávání práva tím, že odmítal schválit zákony ustavující soudcovské pravomoci.

Učinil soudce závislými na jeho jediné vůli tím, že jim přiděloval do užívání úřad a určoval výši i platbu jejich platů.

Zřídil množství nových úřadů a vyslal sem hordu úředníků, aby sužovala náš lid a vyjídala ho z podstaty.

Udržoval u nás, i v dobách míru, zahálejší armády bez souhlasu naší legislatury.

Příčinil se, aby vojsko bylo nezávislé na moci civilní a jí nadřazeno.

Spojil se s jinými, aby nás podrobil právnímu zřízení, jež je cizí našemu založení a není potvrzeno našimi zákony, dáváje svůj souhlas k činů,

vzešlým z domnělé zákonodárné moci:

K usazení velkých jednotek ozbrojeného vojska u nás.

K jejich ochraně falešnými procesy před potrestáním za jakékoliv vraždy, které by spáchaly na občanech těchto států.

K zamezení našeho obchodu se všemi částmi světa.

K našemu zdanění, aniž bychom dali svůj souhlas.

K tomu, aby nás zbavil mnoha případů výsad procesu s porotou.

K tomu, abychom byli posláni za moře a tam souzeni za domnělá provinění.

K zákazu svobodného systému anglických zákonů v sousední provincii, kde ustavil svémocnou vládu a rozšířil hranice, aby tak vytvořil precedent a zároveň vhodný nástroj k uvedení téže absolutní vlády v těchto koloniích.

K zastavení činnosti našich vlastních zákonodárných sborů, prohlašuje se za oprávněného dávat nám sám jakékoliv zákony.

Vzdal se u nás vlády tím, že nám odepřel ochranu a vyhlásil nám válku.

Plenil naše moře, pustošil naše pobřeží, páčil naše města a připravoval o život naše lidi.

V současné době k nám přepravuje velké armády cizích námezdníků, aby tak bylo dokončeno dílo smrti, zpusťování a násilí, již započaté událostmi ukrutnosti a věrolomnosti stěžejí obdobnými i v nejbarbarštějších obdobích a naprosto nehodnými hlavy civilizovaného národa.

Nutil naše spoluobčany zajaté na širokém moři, aby se chopili zbraní proti své vlasti a stali se katany svých přátel a bratří, nebo sami zahynuli jejich rukama.

Podněcoval mezi námi domácí povstání a snažil se poslat na naše hraničáře kruté indiánské divochy, jejichž známým pravidlem boje je pobíjení všech, bez ohledu na stáří, pohlaví a stav.

Při každém z těchto případů útisku jsme co nejpokorněji prosili o nápravu; v odpověď našim opakovaným prosbám přicházely než opakované křivdy.

Vladař, jehož charakter je takto poznamenán všemi činy, jimiž se dá označit tyran, nehodí se za vládce svobodného lidu.

A nespouštěli jsme ze zřetel ani své britské bratry. Čas od času jsme je upozorňovali na pokusy jejich zákonodárství podrobit nás neospravedlnitelným soudním nařízením. Připomínali jsme jim své potíže s vystěhovalectvím a zdejšími usidlováním. Dovolávali jsme se jejich

vrozené spravedlnosti a velkomyslnosti a zapřísahali jsme je ve jménu svazků našeho příbuzenství, aby se postavili proti všem těmto násilnostem, které povedou nevyhnutelně k přerušení našeho spojení a vztahů. I oni však byli hluší k hlasu spravedlnosti a pokrevnosti. Nemůžeme tudíž než dát průchod nezbytnosti, jež nás nutí k odtržení, a zaujmout k nim totéž postavení jako k ostatnímu světu: nepřátelé ve válce, v míru přátelé.

Pročež my, představitelé Spojených států amerických, shromáždění na generálním Kongresu, dovolávající se nejvyššího soudce světa o správnosti svých úmyslů, ve jménu a zmocněním poctivého lidu těchto kolonií slavnostně dáváme na vědomí a prohlašujeme: že tyto spojené kolonie jsou a po právu mají i napříště tvořit SVOBODNÉ A NEZÁVISLÉ STÁTY; že jsou zproštěny jakéhokoliv poddanství vůči britské koruně a že veškeré politické spojení mezi nimi a státem Velkou Británií je a má být naprosto zrušeno; a že jakožto svobodné a nezávislé státy mají plnou moc vyhlášovat válku, uzavírat mír, vstupovat ve spojení, navazovat obchodní styky a vykonávat všechny jednání a všechny záležitosti, jak nezávislé státy po právu činí.

Aby pak toto prohlášení co nejpevněji bylo zajištěno, za tím účelem s pevnou důvěrou v ochranu Boží prozřetelnosti si navzájem dáváme v ochranu své životy, svůj majetek a posvátnou nám čest.⁸⁶

⁸⁶http://cs.wikipedia.org/wiki/Deklarace_nez%C3%A1vislosti_Spojen%C3%BDch_st%C3%A1t%C5%AF_americk%C3%BDch, [cit. 2012-04-13].